

I

AMB PRESSES A CASORI

*Festejada, casada i tot plegat.*¹

—Edith! —va fer la Margaret amb tendresa—. Edith!
Però, tal com mig sospitava, l'Edith s'havia adormit. Jeia arraulida al sofà de la sala d'estar del darrere de Harley Street; se la veia preciosa amb el vestit de mussolina blanca amb cintes blaves. Si Titània² hagués portat mai un vestit com aquell i s'hagués adormit en un sofà carmesí d'estampat damascè d'una sala d'estar, l'Edith hauria pogut passar per ella. A la Margaret no la deixava de commoure la bellesa de la seva cosina. Havien crescut juntes des de la infantesa i, des de sempre, tothom —excepte la Margaret— n'havia fet palès l'atractiu; la Margaret, tanmateix, mai no s'ho havia plantejat fins feia pocs dies, quan la perspectiva de perdre'n aviat la companyia semblava donar força a cada una de les qualitats afables i els encants que posseïa l'Edith. Havien estat parlant de vestits de noces i de cerimònies de casament; del capità Lennox i del que aquest havia explicat a l'Edith sobre la vida que tindrien a Corfú, on hi havia destacat el seu regiment; de la dificultat de mantenir un piano ben afinat (una tasca que, per a l'Edith, semblava de les més temibles que podien recaure-li en la vida de casada), i de quins vestits es voldria emportar quan viatgés a Escòcia just després del casament.

1. Referència a un poema de Joanna Baillie. [Totes les notes són de la traductora.]

2. Titània és la reina de les fades que apareix a *El somni d'una nit d'estiu*, de William Shakespeare.

Ja feia una estona, però, que el to del xiuxiueig s'havia anat ensopint i, després d'una petita pausa, la Margaret es va adonar que, tal com s'havia imaginat i malgrat la fressa que feien a l'habitació del costat, l'Edith s'havia cargolat en un manyoc flonjo de mussolina, cintes i rínxols sedosos i havia caigut plàcidament adormida en una migdiada d'havent dinat.

La Margaret estava a punt d'explicar-li alguns dels plans i les idees que havia tingut en compte de cara a la vida que l'esperava a la rectoria del poble, on la mare i el pare vivien i on sempre havia passat unes bones vacances, tot i que els últims deu anys havia considerat la casa de la tieta Shaw la seva llar. Però, sense públic, hauria de donar voltes a aquell canvi de vida en silenci, com havia fet fins llavors. Hi rumiava contenta, tot i que amb el lleuger pesar d'haver-se de separar de manera indefinida d'una tieta afectuosa i d'una cosina estimada. Mentre pensava en el goig d'ocupar el lloc de filla única a la rectoria de Helstone, li arribava a trossos la conversa de l'habitació contigua. La tieta Shaw parlava amb cinc o sis senyores que havien sopat a casa; els seus marits encara eren al menjador. Eren coneguts propers de la família, veïns a qui la senyora Shaw tractava d'amics perquè sopaven plegats més sovint que amb d'altres i perquè, si ella o l'Edith n'havien de menester res, d'ells, o al revés, no tenien cap mena d'escrúpol a l'hora d'apel·lar-se els uns als altres abans de l'hora de dinar. A aquestes senyores, amb els seus marits, se les havia convidades, en qualitat d'amigues, a un sopar de comiat en honor del casament imminent de l'Edith. L'Edith havia protestat bastant davant d'aquell acord perquè el capità Lennox havia d'arribar en un dels últims trens d'aquell mateix vespre. Però, tot i ser una noia consentida, era massa mandrosa i distreta per tenir prou força de voluntat, i ho va deixar córrer tan bon punt va saber que la seva mare ja havia encarregat unes viandes exquisides de temporada de més a més, que se suposava que sempre funcionaven per tractar el patiment desmesurat dels sopars de comiat. Es va conformar reclinant-se sobre la cadira, tocant amb prou feines el menjar del plat,

seriosa i absent, mentre al seu voltant tothom gaudia de l'eloqüència del senyor Grey, que sempre seia a un cap de taula als sopars de la senyora Shaw i que va demanar a l'Edith que toqués una mica de música a la sala d'estar. El senyor Grey havia estat especialment simpàtic, al sopar de comiat, i els homes s'havien quedat al pis de baix més estona del que era habitual, cosa que havia estat d'allò més escaient, a jutjar pels fragments de conversa que la Margaret havia pogut sentir.

—Jo mateixa vaig patir-hi massa; no era pas que no estigués summament satisfeta amb el meu pobre i estimat general, però, de totes maneres, la diferència d'edat és un inconvenient; un que tenia clar que l'Edith no hauria de patir. Val a dir que, i sense caure en la parcialitat maternal, ja vaig preveure que podria ser que la meva nena es casés d'hora; de fet, havia dit diverses vegades que estava convençuda que es casaria abans de fer els dinou anys. Vaig tenir un pressentiment gairebé profètic quan el capità Lennox...